

Китоби Дониёл — Рақами яксаду сию як

Кушодани гобелени нубувватӣ: пайвастанӣ риштаҳо аз Ваҳй то воқеиятҳои имрӯза

Jeff Pippenger

2024-03-12

Дар мақолаҳои пешин мо муайян карда будем, ки миллеритҳо дарк намуда буданд, ки онҳо масали даҳ бокира, Ҳабакқук боби дуюм ва Ҳизқиёл боби дувоздаҳ, оятҳои бисту як то бисту ҳаштро ба иҷро мерасонанд. Оятҳо дар Ҳизқиёл нишон медиҳанд, ки вақте ин се порчаи нубувватӣ дар айёми охир ба таври комил иҷро мешаванд, «ичрои ҳар рӯё» ба амал хоҳад омад. Хоҳар Уайт низ ба ин падида ишора мекунад.

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва ба анҷом мерасанд. Дар ин ҷо тақмили китоби Дониёл аст. Яке нубувват аст; дигаре ваҳй. Китобе ки мӯҳр зада шуда буд, Ваҳй нест, балки он қисми нубуввати Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир дахл дорад. Фаришта амр кард: “Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то вақти охир мӯҳр намо.” Дониёл 12:4.» Аъмоли Ҳаввориён, 585.

Масали даҳ духтар ба айни ҳарф дар вақти мӯҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазор тақрор мегардад, ки он 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфта, ҳангоме ба анҷом мерасад, ки дар ҳангоми қонуни якшанбеи наздикомада дар бар аблаҳон баста мешавад. Дар он давраи таърих таъсири ҳар рӯёе, ки дар «ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва ба поён меоянд» тасвир ёфтааст, намоёнда мешавад.

Мо дар мақолаи қаблӣ пояе аз фаҳмиш бино мекардем, то ҳатти берунии таърихеро, ки дар ояти ҷиҳилуми Дониёл ёздаҳ намоёндагӣ шудааст, баён намоем; он оят таърихи сиёсии шоҳи ҷумҳуриҳои ҳайвони заминро намоёндагӣ мекунад. Он таърих бо таърихи динии шоҳи ҳақиқатан протестантии ҳайвони замин ба таври мувозӣ ҷараён меёбад. Мо чанд ҳатти нубувватиро, ки ба шоҳи ҷумҳуриҳои ҳайвони замин мурочиат мекунанд, муайян кардаем ва он хатҳоро бар таърихи нубувватие, ки дар замони охир дар соли 1989 оғоз ёфт, ҷой медиҳем.

Давраи нубуввати ҳайвони заминӣ, ки дар соли 1776 оғоз ёфт ва дар вақти анҷом дар соли 1798 ба поён расид, ҳамон ҳатест, ки мо қасд дорем онро ба кор барем, то ҳамаи хатҳоеро, ки ҳоло таъсири ҳудро доранд, якҷо оварем. Давраи аз 1776 то 1798 мӯҳри Алфа ва Омега ро дар худ дорад, зеро он бо як иқдоми қонунгузорӣ оғоз меёбад ва ба як иқдоми қонунгузорӣ анҷом меёбад, ки ин суҳан гуфтани як миллат аст.

«Суҳан гуфтани миллат амали ҳокимиятҳои қонунгузор ва судии он аст». «Ҷанҷоли Бузург», 443.

Яке хусусияти асосии ҳайвони заминӣ суҳан гуфтани он аст. Конститутсияи Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҳуҷҷати илоҳӣ буд, ки дарҳои озодии динӣ ва сиёсиро боз кард ва бо

ин кор «сели» таъқиботеро, ки дар тӯли асрҳо аз ҷониби подшоҳони Аврупо ва калисои католикӣ идома дода мешуд, фурӯ бурд.

Ва мор аз даҳони худ аз ақиби зан обуро чун сел берун андохт, то ўро сел рабуда барад.
Ва замин ба зан ёрӣ расонд, ва замин даҳони худро кушода, селеро, ки аждаҳо аз даҳони худ берун андохта буд, фурӯ бурд. Ваҳй 12:15, 16.

Дар поёни ҳукмронии ҳайвони заминӣ ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, он боз суҳан хоҳад гуфт, аммо он гоҳ мисли аждаҳо суҳан хоҳад гуфт, бо ҷорӣ намудани қонуни якшанбе.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин боло меомад; ва ў ду шох дошт, мисли барра, ва ҳамчун аждаҳо суҳан мегуфт. Ваҳй 13:11.

Ҳайвони заминӣ ҳамчун подшоҳии шашум дар соли 1798 оғоз ёфт, вақте ки папагӣ аз қуввати худ маҳрум карда шуд.

«Ва ҳангоме ки Папагарӣ, ки аз қуввати худ маҳрум гардида буд, маҷбур шуд аз таъқибот даст кашад, Юҳанно қудрати навро дид, ки боло меомад, то овози аждаҳоро такрор намояд ва ҳамон амали бераҳмона ва қуфромезро идома диҳад. Ин қудрат, ки охири қудратест барои ҷангидан бар зидди калисо ва шариати Худо, бо ҳайвоне, ки шохҳои баррамонанд дошт, рамзгузорӣ шуда буд». Signs of the Times, November 1, 1899.

Соли 1798, вақте ки папагӣ заҳми марговари худро гирифт, Иёлотӣ Муттаҳида суҳан гуфт, ва ҷунон ки ҳамеша дар мавриди Алфа ва Омега аст, суҳан гуфтан дар ибтидо суҳан гуфтанро дар интиҳо пешнамоӣ намуд. Қонунҳои «Alien and Sedition Acts» дар соли 1798 ба шакли қонун эълон карда шуданд, ки қонунҳоро, ки дар интиҳо ба иҷро дароварда мешаванд ва ба муҳочирати ғайриқонунӣ ва васоити ахбори омма дахлдоранд, пешнамоӣ мекарданд.

Даврае, ки мо аз соли 1776 то 1798 баррасӣ менамоем, нишонаи Алфа ва Омегаро дорост, зеро он «суҳан гуфтан»-и Эъломияи Истиқлолиятро дар ибтидо муайян месозад, ки намунаи Қонунҳои «Аҷнабиён ва Иғво»-и соли 1798 мебошад. Дар миёнаи он давра шумо Конституцияи Иёлотӣ Муттаҳидаро меёбед. Ин давра тасвири нубуввати салтанати ҳайвони заминро фароҳам меорад, зеро он суҳан гуфтанро ҳамчун барра оғоз мекунад, вале давра бо қонунгузорию ба поён мерасад, ки аждаҳоро намояндагӣ мекунад. Аммо, ҷунон ки бисёр вақт руҳ медиҳад, оғоз ва анҷоми ҷизе бо зиддиятҳо мувофиқат мекунад. Аввалин аломати роҳии ин давра дар охири аломати роҳӣ таҷассум ёфтааст, ва аломати роҳии миёна Конституцияи Иёлотӣ Муттаҳида буд, ки аз ҷониби СЕЗДАҲ иёлот тасвиб гардид. Калимаи ибрии «ҳақиқат» аз ҳарфи аввал, сипас аз ҳарфи сенздаҳум, ва баъдан аз ҳарфи охири алифбои ибрий сохта шудааст.

Даврае, ки мо ҳоло онро баррасӣ мекунем, мӯҳри Аввал ва Охириро дорад, ки Ў Ҳақиқат аст. Ин давра давраро ифода мекунад, ки ба оғози ҳукмронии ҳайвони заминӣ ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас мебарад, ва бинобар ин он инчунин давраро ифода мекунад, ки ба анҷоми ҳукмронии ҳайвони заминӣ ҳамчун подшоҳии шашуми

пешгӯии Китоби Муқаддас мебарад. Он давра дар вақти охир, дар соли 1989, оғоз ёфт. Солҳои 1776 то 1798 бояд бар солҳои 1989 то қонуни якшанбеи наздиқулвукӯ гузошта шаванд, ҳангоме ки ҳайвони заминӣ ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, чунон ки дар Қонунҳои бегонагон ва ғитнаангезӣ намояндагӣ шудааст.

Ҷоиз аст, ки боз як ҳақиқати нубувватиро ба таҳқиқи худ ворид намоем. Он ҳақиқат унсуре аз «вақти охир» ҳамчун рамзе мебошад, ки бисёр вақт аз назар дур мемонад. Адвентизми Лаодикиягӣ шояд хуб медонад, ки соли 1798 «вақти охир» буд, аммо фаҳмиши онҳо, одатан, дар ҳамон ҷо поён меёбад, зеро онҳо ҳеҷ дарке надоранд, ки ҳар як хати ислоҳот бо дигар хатҳои ислоҳот мувозӣ аст. Ҳар як хати ислоҳот бо «вақти охир» оғоз меёбад.

Мусо Масеҳро рамзӣ пешакӣ нишон медод, ва ҳуди Мусо ин ҳақиқатро бевосита баён кард, ва Петрус онро дар китоби Аъмол тасдиқ намуд.

Худованд Худои ту аз миёни ту, аз бародарони ту, пайғамбаре монанди маро барои ту бармехезонад; Ёро бишнавед. Такрори Шариат 18:15.

Исо бояд «монанди» Мусо мебуд.

Ва алҳол, эй бародарон, медонам, ки шумо инро аз рӯи нодонӣ кардед, чунон ки сарварони шумо низ карданд. Аммо он чизҳоро, ки Худо пешакӣ ба воситаи даҳони ҳамаи анбиёи Худ хабар дода буд, ки Масеҳ бояд азоб кашад, ҳамон тавр ба анҷом расонид. Пас тавба кунед ва бозгардед, то ки гуноҳони шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки замонҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ё Исои Масеҳро, ки пештар ба шумо мавъиза шуда буд, хоҳад фиристод; Ёро осмон бояд то замонҳои барқароршавии ҳама чиз бипазирад, ки Худо дар бораи он аз ибтидои олам ба воситаи даҳони ҳамаи анбиёи муқаддаси Худ сухан гуфтааст. Зеро Мусо ҳақиқатан ба падарон гуфт: “Худованд Худои шумо аз миёни бародарони шумо барои шумо пайғамбаре мисли ман бармехезонад; дар ҳар он ҷо ба шумо гӯяд, Ёро бишнавед. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар ҷоне, ки он пайғамбарро нашунад, аз миёни қавм комилан нобуд карда хоҳад шуд”. Ҳамчунин ҳамаи анбиё, аз Самуил ва ононе ки баъд аз ӯ омаданд, ҳар қадаре ки сухан гуфтаанд, ин рӯзҳоро низ пешгӯӣ кардаанд. Аъмол 3:17–24.

Замони поёни таърихи Мӯсо таваллуди ӯ буд, ва он ба таваллуди Масеҳ намунавор ишора мекард. Ҳангоми таваллуди ҳам Масеҳ ва ҳам Мӯсо афзоиши маърифат ба вучуд омад, ки он наслро хоҳад озмуд. Дониш дар бораи таваллуди ҳар дуи онҳо ҳам қудрати аждаҳомонанди Миср ва ҳам Румро водошт, ки кӯшиш кунанд шахсони ваъдашудаи нубувватро ба қатл расонанд. Чӯпонон бар тепаҳо ва ҳикматмандон аз шарқ намояндаи онҳое мебошанд, ки афзоиши маърифатро дар замони поён дарк карданд.

Он чиро ки маъмулан аз назар дур мемонад, ин аст, ки дар вақти охир ду аломати роҳ мавҷуд аст. На танҳо Мусо таваллуд шуд, балки се сол пеш аз ӯ бародараш Ҳорун таваллуд шуда буд. Шаш моҳ пеш аз таваллуди Масеҳ, ҷияни Ё Яҳё таваллуд шуд. Соли 1798 шинохташудатарин таърихи «вақти охир» аст, ва дар соли 1798 ҳайвон (дастгоҳи сиёсӣ), ки фоҳиша дар тамоми асрҳои зулмот бар он савор буд, кушта шуд; ва як сол баъд «зан», ки бар он ҳайвон савор буд, низ мурд.

Соли 1989 ду президент вучуд дошт. Рейган то маросими савгандёдкунӣ дар соли 1989 ҳукмронӣ кард, ва сипас Буши аввал салтанати худро оғоз намуд. Анҷоми як ҳазору дусаду шаст сол ба воситаи ҳафтод соли асорат дар Бобил пешнамуна шуда буд, ва ҳангоме ки Генерал Куруш, ҷияни Дорёш, Балшасарро дар шаби базм ба қатл расонд, Дорёш подшоҳи воқеӣ буд. Дорёш ва Куруш ду аломати марҳилавии он замони поёнро ифода мекунанд.

Муносибати нубувватӣ миёни Мӯсо ва Ҳорун, Яҳё ва Исо, Дориюш ва Куруш, папай ва папа, инчунин Рейган ва Буш, ҳама ҳангоми омӯхта шудан бо усулшиносии дуруст, манбаҳои нури нубувватӣ мебошанд. Он чи мо дар ин ҷо бар он ишора мекунем, ин аст, ки Яҳё, писари амаки Исо, ҳамон «овоз дар биёбон» буд, ки пешакӣ дар симои Ҳорун, бародари Мӯсо, намуна оварда шуда буд, яъне касе ки ба биёбон рафт, то Мӯсо пешвоз гирад, то барои ӯ овоз бошад.

Дар сиё соли пеш аз тадҳини Масеҳ, ва барои сиё соли пеш аз зиддимасеҳ, нишонае вучуд дорад, ки як «овоз»-ро муайян мекунад. Барои Масеҳ он овози Яҳё буд, ки дар биёбон нидо мекард. Дар соли 533 Юстиниён фармоне содир кард, ки зиддимасеҳро ҳамчун ислоҳкунандаи бидъаткорон ва сари калисо муайян менамуд. Фармони Юстиниён ҳамон «овоз» буд, ки барои «фармони» қонуни якшанбе дар Шӯрои Орлеан дар соли 538 омодагӣ медид.

Артиши Куруши Кабир овозе буд, ки наздик будани фатҳи Бобил аз ҷониби Дориюшро муайян месохт.

Ба ҳузури лашкари Куруш дар пеши деворҳои Бобил барои яҳудиён нишонае буд, ки раҳиҳои онҳо аз асирӣ наздик меояд. Зиёда аз як аср пеш аз таваллуди Куруш, Ваҳй ӯро бо ном зикр намуда буд ва сабт гардонида буд, ки ӯ дар асл ҳангоми ногаҳон ба даст гирифтани шаҳри Бобил ва дар омода сохтани роҳи озодии фарзандони асирӣ чӣ коре ба ҷо хоҳад овард. Ба воситаи Ишаъё ин калом гуфта шуда буд:

«Худованд ба масеҳи Худ, ба Куруш, ки дасти ростӣ ӯро Ман гирифтаам, мегӯяд, то халқҳоро пеши ӯ мутеъ созам; ... то дарҳои дутабақаро пеши ӯ бикушоям; ва дарвозаҳо баста нахоҳанд шуд; Ман пешопеши ту хоҳам рафт, ва ҷойҳои қачро рост хоҳам кард; дарвозаҳои биринҷиро пора-пора хоҳам шикаст, ва панҷараҳои оҳаниро хоҳам бурид; ва ганҷҳои торикӣ ва сарватҳои ниҳониҳои ҷойҳои махфиро ба ту хоҳам дод, то бидонӣ, ки Ман, Худованд, ки тӯро ба номат меҳонам, Худои Исроил ҳастам». Ишаъё 45:1–3.

«Паёмбарон ва подшоҳон», 551.

Ҳангоме ки эътироф карда мешавад, ки маҳз ду шохид ё ду нишонаест, ки ба воситаи онҳо як «вақти интиҳо»-и набувватӣ барқарор мегардад, ҳамчунин метавон эътироф намуд, ки яке аз он ду нишона муаррифӣ, эълон ё огоҳие аз таърихи наздикшаванда мебошад. Ҳорун, Юҳанно, Куруш ва Юстиниан нишонае мебошанд, ки пеш аз вақти интиҳо меояд. Вақти интиҳо дар соли 1798 анҷоми он давраест, ки аз соли 1776 то 1798 ифода ёфтааст. Нишона дар миёни он таърих овозест, ки дар биёбон нидо мекунад барои таърихи наздикшаванда. Он таърих бо як нашрияе оғоз ёфт, ки ҳукмронии диктаторонаи подшоҳ ё папиро рад мекард, ва бо як нашрияе анҷом ёфт, ки хислати як диктаторро намояндагӣ мекард.

Нашриёе, ки дар миёни он воқеъ буд, «огоҳӣ»-и таърихи ояндаро ифода мекард, ва он огоҳӣ ин буд, ки Конститутсияи Иёлоти Муттаҳида дар охири он таърих барҳам дода хоҳад шуд.

Он хатти таърих дар соли 1989 дубора такрор шудан гирифт, ва он дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, вақте ки хушдори аз биёбон додашуда ду сад сол пеш, дар соли 1789, рад карда мешавад. Соли 1989 вақти охир дар охири ояти чихилум буд, ва он бо вақти охир дар соли 1798 мувофиқат мекунад. Соли 1989 бо соли 1776 мутобиқат дорад, ва қонуни якшанбе соли 1798-ро намоёндагӣ мекунад. Дар миёнаи ин таърих, ки дар он таъсири ҳар рӯй ба иҷро мерасад, он таърихе ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфтааст ва то хушдори соли 1789 идома мекунад, иҷро мешавад ва Конститутсия ботил гардонидани мешавад. Дар миёна ҳатман бояд як аломати роҳ бошад, зеро Худо ҳаргиз тағйир намеёбад. Он аломати роҳ мебоист хушдоре барои таърихи нубувватие бошад, ки аз қонуни якшанбеи наздикшаванда оғоз меёбад.

Соли 1989 вақти охир дар ояти чихилро нишон медиҳад, ки ба қонуни якшанбе дар ояти чихилу як мебарад. Паёми огоҳкунандае, ки баъд аз вақти охир, вале пеш аз қонуни якшанбе расид, 11 сентябри соли 2001 буд. Он хушдор медиҳад, ки дар анҷоми он давраи таърихӣ, войи сеюм, ки 11 сентябри соли 2001 расид ва фавран боздошта шуд, боз ҳамчун ногаҳонии ғайричашиддошт зарба хоҳад зад, ва ҳазорон шаҳр нобуд хоҳанд шуд. Вақте ки он харобӣ фаро расад, Шайтон кори аҷоибӣ худро оғоз хоҳад кард, ва он кор аз қонуни якшанбеи наздикшаванда оғоз меёбад.

«Кош халқки Худо ҳис мекарданд, ки вайронии наздикшавандаи ҳазорон шаҳрҳо, ки акнун қариб ба бутпарастӣ супурда шудаанд, дар пеш аст! Аммо бисёре аз онҳое ки бояд ҳақиқатро эълон намоянд, бародарони худро айбдор ва маҳкум мекунанд. Вақте ки қуввати табдилдиҳандаи Худо бар ақлҳо нозил гардад, тағйироти равшан ва қатъӣ ба амал хоҳад омад. Одамон дигар майле ба интиқод кардан ва вайрон сохтан нахоҳанд дошт. Онҳо дар мавқеи нахоҳанд истод, ки ба дурахшидани нур ба ҷаҳон монӣ гардад. Интиқоди онҳо, айбҷӯии онҳо, хотима хоҳад ёфт. Қувваҳои душман барои ҷанг сафарбар мешаванд. Низоъҳои саҳт дар пеши мо ҳастанд. Ба ҳам наздик шавед, эй бародарон ва хоҳарони ман, ба ҳам наздик шавед. Бо Масеҳ пайванд ёбед. “Нағӯед: Иттиҳод,... ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед ва ҳаросон нашавед. Худованди лашкархоро Худ муқаддас шуморед; ва бигзор Ў тарси шумо бошад, ва бигзор Ў даҳшати шумо бошад. Ва Ў барои муқаддасгоҳ хоҳад буд; вале барои ҳар ду хонадони Исроил санги пешпо ва кӯҳи васваса, ва барои сокинони Уршалим дом ва тӯр хоҳад шуд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва шикаста хоҳанд шуд, ва ба дом афтода, гирифта хоҳанд шуд.”

«Ҷаҳон саҳнаи театр аст. Ҳунармандон — сокинони он — худро омода месозанд, то нақши худро дар охири драмаи бузург иҷро намоянд. Худо аз назарҳо дур мондааст. Дар миёни тӯдаҳои бузурги инсоният ҳеҷ ягонагӣ вучуд надорад, магар он гоҳ ки одамон барои ба амал овардани ҳадафҳои худхоҳонаи хеш ба ҳам иттиҳод мебаранд. Худо назорат мекунад. Мақсадҳои Ў нисбат ба тобеони осоиёни Ў иҷро хоҳанд шуд. Ҷаҳон ба дасти одамон супурда нашудааст, ҳарчанд Худо барои муддате иҷозат медиҳад, ки унсурҳои ошӯфтагӣ ва бетартибӣ ҳукмронӣ кунанд. Қудрате аз поён дар

амал аст, то сахнаҳои охирини бузурги ин драмаро ба вуқӯъ оварад, — Шайтон чун Масеҳ омада, бо тамоми фиреби ноинсофӣ дар миёни онҳое амал мекунад, ки худро дар ҷамъиятҳои махфӣ ба ҳам мепайванданд. Онҳое, ки ба шавқи иттиҳодбандӣ таслим мешаванд, нақшаҳои душманро амалӣ месозанд. Сабабро ҳатман пайомад дунбол хоҳад кард.»

«Гуноҳ қариб ба ҳадди ниҳони худ расидааст. Иштибоҳу ошуфтагӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ даҳшати бузурге бар сари инсонҳо хоҳад омад. Интиҳо хеле наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд барои он чи ба зудӣ ҳамчун ногаҳонии фарогиру маҳкуманд ба ҷаҳон хоҳад шикаст, омода шавем». Review and Herald, September 10, 1903.

Огоҳие, ки бо ҷорӣ шудани Конститутсия дар соли 1789 ба таври рамзӣ нишон дода шуда буд, ҳамон огоҳии фариштаи сеюм аст, ки ба Қодеши дуҷум бармегардад, вақте ки мӯҳригузори сада чихилу чор ҳазор оғоз меёбад. Он огоҳӣ огоҳии овози аввалини Ваҳӣ боби ҳаҷдахум аст, ва дар он вақт на танҳо биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк фурӯ рехтанд, балки ҳуди моҳияти Конститутсия низ тағйир дода шуд. Конститутсия навишта шуда, бар қонуни англисӣ асос ёфта буд, ки фалсафаи бунёдии онро метавон ба таври сода чунин муайян кард: «шаҳс бегуноҳ аст, то даме ки гуноҳкораш собит карда шавад». Конститутсия бо мақсади рад кардани он чизе навишта шуда буд, ки ҳамчун қонуни румӣ шинохта мешавад, ки фалсафаи бунёдии онро метавон ба таври сода чунин муайян кард: «шаҳс гунаҳкор аст, то даме ки бегуноҳиаш собит карда шавад».

Огоҳие, ки аз биёбон дар соли 1789, ки тавассути Конститутсия ифода гардидааст, огоҳии 11 сентябри соли 2001-ро ифода мекунад; ва на танҳо биноҳои сӯхта он таърихро бо иҷрои зоҳирӣ нишон доданд, балки қабули Қонуни «Patriot Act» низ он огоҳиро ифода намуд.

Санади «Patriot Act» (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) дар Конгресси Иёлоти Муттаҳида чанде пас аз ҳамлаҳои террористии 11 сентябри соли 2001 пешниҳод гардид. Лоихаи қонун дар Палатаи намоёндагон 23 октябри соли 2001 ва дар Сенат 24 октябри соли 2001 пешниҳод шуд. Он 26 октябри соли 2001 аз ҷониби Президент Љорҷ В. Буш ба имзо расида, ба қонун табдил дода шуд. Ҳадафи «Patriot Act» тақвият бахшидани тавоноии ҳукумат барои таҳқиқ ва пешгирии амалҳои терроризм ва густариш додани салоҳиятҳои назорат ва мақомоти ҳифзи ҳуқуқ буд, ва он принсипи асосӣ ба бунёдии ҳуқуқи англисиро, ки бар он муайян мешавад инсон бегуноҳ аст, то замоне ки гуноҳаш исбот гардад, рад намуд. Он то имрӯз низ аз ҷониби табақаи элита дар дохили ҳукумат барои давр задани мувофиқи қонунии муносиб, дахлнопазирии ҳаёти хусусӣ ва муҳокимаҳои одилона истифода мешавад.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатии худ идома хоҳем дод.

«Дар ин замони даҳшатнок ва ҷиддӣ ҳолати мо чӣ гуна аст? Афсӯс, ки дар калисо чӣ қадар ғурур ҳукмрон аст, чӣ риёкорӣ, чӣ фиреб, чӣ дӯст доштани либоспӯшӣ, сабуксарӣ ва айшу тафреҳ, чӣ орзуи бартарӣ! Ҳамаи ин гуноҳҳо зехиро тира гардониданд, то ки чизҳои абадӣ дарк карда нашудаанд. Оё мо Навиштаҳоро тафтиш накунем, то бидонем,

ки дар таърихи ин ҷаҳон дар кучо қарор дорем? Оё мо набояд дар бораи коре, ки дар ин вақт барои мо анҷом дода мешавад, ва мақоме, ки мо ҳамчун гунаҳкорон бояд ишғол намоем, дар ҳоле ки ин кори кафорат идома дорад, фаҳмишманд гардем? Агар мо нисбат ба наҷоти ҷонҳои худ ягон ғамхорӣ дошта бошем, бояд тағйироти қатъӣ ба амал оварем. Мо бояд Худовандро бо тавбаи ҳақиқӣ ҷўё шавем; мо бояд бо шикастадили амики ҷон ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, то ки онҳо маҳв гарданд.

«Мо дигар набояд дар он замини сеҳршуда бимонем. Мо ба анҷоми давраи имтиҳони худ бо суръат наздик мешавем. Бигзор ҳар як ҷон бипурсад: Ман дар пеши Худо дар чӣ ҳолат истодаам? Мо намедонем, ки чӣ қадар ба зудӣ номҳои мо бар лабони Масеҳ оварда мешаванд ва қорҳои мо ба таври ниҳой ҳал хоҳанд шуд. Оҳ, оҳ, ин қарорҳо чӣ хоҳанд буд? Оё мо бо одилон шумурда хоҳем шуд, ё бо шарирон ба шумор хоҳем омад?»

«Бигзор калисо бархезад ва аз пуштигардонихояш пеши Худо тавба кунад. Бигзор посбонон бедор шаванд ва карнайро бо овози равшан навозанд. Ин хушдори мушаххасест, ки мо бояд эълон намоем. Худо ба хизматгорони Худ амр мекунад: “Бо овози баланд нидо кун, худро дарег мадор, овози худро мисли карнай баланд намо, ва ба қавми Ман исёни онҳоро, ва ба хонадони Яъқуб гуноҳҳои онҳоро нишон деҳ.” Бояд таваҷҷуҳи мардум ҷалб гардад; агар ин анҷом наёбад, ҳар кӯшише бефоида хоҳад буд; ҳатто агар фариштае аз осмон фуруд омада, ба онҳо сухан гӯяд, суханони ӯ аз он бештар фоида намебахшанд, назар ба он ки гӯё ӯ ба гӯши сарди марг сухан мегӯяд. Калисо бояд ба амал бедор шавад. Рӯҳи Худо ҳаргиз ворид нахоҳад шуд, то вақте ки вай роҳро омода насозад. Бояд тафтишоти ҷиддии дил бошад. Бояд дуои якдилона ва пойдор бошад, ва тавассути имон талаб кардани ваъдаҳои Худо. Бояд бошад, на пӯшонидани ҷисм бо палос, ҷунон ки дар замони қадим буд, балки хоксории амики ҷон. Мо ҳеҷ аввалин сабабе барои табрики худ ва баланд бардоштани худ надорем. Мо бояд худро зери дасти тавоноии Худо фурутан созем. Ӯ зоҳир хоҳад шуд, то ҳақталабони ростинро тасалли диҳад ва баракат ато намояд.»

«Қор дар пеши мост; оё мо ба он машғул хоҳем шуд? Мо бояд зуд қор кунем, мо бояд пайваста ба пеш равем. Мо бояд худро барои рӯзи бузурги Худованд омода созем. Мо ҳеҷ вақтеро барои аз даст додан надорем, ҳеҷ вақтеро барои машғул шудан ба мақсадҳои худпарастона надорем. Ҷаҳон бояд огоҳ карда шавад. Мо, ҳамчун шахсони алоҳида, чӣ мекунем, то нурро пеши дигарон оварем? Худо қорӣ ҳар касро ба ӯ вогузор кардааст; ҳар яке нақше барои иҷро кардан дорад, ва мо наметавонем ин қорро бе он ки ҷони худро ба хатар афканем, безъитиной намоем.

«Эй бародарони ман, оё шумо Рӯҳулқудсро маҳзун хоҳед кард ва сабаб хоҳед шуд, ки Ӯ дур шавад? Оё Наҷотдиҳандаи муборакро берун хоҳед ронд, зеро барои ҳузури Ӯ омода нестед? Оё ҷонҳоро бе дониши ҳақиқат ба ҳалокат хоҳед гузошт, зеро осоиши худро аз ҳад дӯст медоред, то бори гаронеро, ки Исо барои шумо бардошт, бардоред? Биёед аз хоб бедор шавем. “Хушёр ва бедор бошед; зеро душмани шумо, Иблис, мисли шерӣ ғуррон гаштаю баргашта мегардад ва касеро мечӯяд, то фуру барад.”» Review and Herald, March 22, 1887.